

væsentligste og vanskeligste Punkt. Der er ingen Tvivl om, at en Sparekasse ogsaa nu kan bringes under Konkurs i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Regler. Bevist for Insolventen giver enhver Kreditor, der ikke i rette Tid betales, Udgang til at tilkalde Stiftretten. Men denne Udgang vil ikke blive benyttet. Sparekassen vil i en lang Mærkelig kunne være insolvent, uden at se sig nødsaget til at standse sine Betalinger. Den enkelte Kreditor, der trænger paa, bliver fyldt gjort og derved desinteresset, og selv om Sparekassen midlertidigt er ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser, vil ingen Kreditor let paatage sig Byrden for Insolventen og Ansvar for Konkursen. Naar Opgjørelsen, saa til Slutning kommer, gaar hele Tabet ud over den Del af Kreditorer, der er bleven tilbage, og dette vil naarest være dem, der have størst Krav paa Bestyttelse. Den lige Fordeling af Tabet, som Konkursen medfører, vil vanskelig komme Sparekassernes Kreditorer til Gode i rette Tid, medmindre Administrationen træder til og varetager deres Interesser. Paa den anden Side vil Standsningen af en Sparekasse kunne være en saa betydelig Kalamitet, at der ikke kan anvendes Forsømmelse nok i denne Henseende. Ligesom det selvfølgelig vilde være en yderst stolt Politik at give sig til at opgjøre Sparekasserne paa en Tid, hvor en almindelig Ulykke nedslag Værdierne i Landet, saaledes vilde det ogsaa være ilde betænkt at tvinge den enkelte Sparekasse til Opgjørelse i Anledning af en forbigaaende Konjunktur, som særlig ramte den og midlertidig bragte den i Underbalance, naar Udsigten til at reise sig igjen dog endnu var rimelig og nærliggende og Lilliden i Publikum ikke havde lidt noget alvorligt Stød.

Sdet Udvalget erkender, at saare Meget nødvendigt maa afhænge af Administrationens Omfang og Løst, har man i det Hele fundet de i Forslaget opstillede Garantier hensigtsmæssige og under almindelige Forhold betryggende. Udvalget er enig i, at den blotte Insolventen ikke er tilstrækkelig til at begrunde Statens Indgriben, og har paa den anden Side ikke turdet sætte Betingelserne højere end Forslaget. Naar en Sparekasse under ordinære Tidsforhold har tabt sin Reservecfond og fem Procent af Indstudene, og dette er aabenbart, vil der være saa stor Sandsynlighed for, at den endelige Opgjørelse giver et endnu langt ringere Resultat, at en yderligere Udsættelse i Almindelighed ikke kan være tilraadelig. At Sparekassen uden Hensyn til disse Betingelser kan komme under Konkurs i Henhold til den almindelige Lovgivnings Regler, er herved forudsat som en Selvefølge.

De Modifikationer, Udvalget paa dette Punkt foreslaar, ere ikke af principiel Natur. At Administrationen ogsaa ad anden Veie end gennem Sparekassens egen Indberetning kan blive opmærksom paa Insolventen og bemyndiget til at stride ind,

f. Ex. gennem Granskning af Regnskabet eller ved Sparekassensinspektørens stedlige Undersøgelser, maa antages at være forudsat ogsaa i Lovforslaget. Naar Udvalget har sat Sparekassensinspektøren i Indenrigsministerens Sted, er det stet for at yde Sparekasserne en Betryggelse gennem Tilfaldelse af Nævnet, som ikke lod sig forene med Indenrigsministerens Optreden paa Sagens tidligere Trin. Medens Sagen nemlig har mindre Betænelighed, naar Sparekassens Bestyrelse anerkender Underbalancen, er det en høist tvivlsom Bestyttelse, der i modsat Fald kan ventes mod Sparekassensinspektørens Skjøn hos Indenrigsministeren, som i Almindelighed ikke vil have yderligere Momenter at gaa efter udover de, som indeholdes i Inspektørens Beretning. Konkursen bør i dette Tilfælde ikke erklæres uden efter en sagkyndig Bedømmelse og forudgaaet Undersøgelse, som Udvalget har ment at burde henlægges til det forhen omhandlede Nævn. Det vil imidlertid af sig selv falde i Sinene, at en Indankning af Ministerens Afgjørelse for et faadant Nævn hverken vil stemme med Administrationens Stilling eller tilstrækkelig betrygge Sparekassen, da det netop er Ministeren, der udnævner Maksimalt i Nævnet.

Svad Udvalget har optaget om Sikkerhedsstillelse og om en udvidet Udgang til Kommissariebehandling, trænger neppe til Begrundelse. Praktiske Hensyn til Sparekassensbestyrelsernes Tid og Leilighed have foranlediget Udvalget til at nytes med den ene aarlige Statusopgjørelse.

Det erkendes, at de nye og tilbels omfattende Opgaver, der ved nærværende Lov henlægges til Indenrigsministeriet, ikke kunne ventes tilbørlig røgte ved de tilstedeværende Kræfter. Om end Oprettelsen af et helt nyt Kontor under Indenrigsministeriet vil gaa udover det ved Loven skabte Behov, er Udvalget dog enig i, at den Mand, der paa Ministerens Vegne skal udøve et vist Overtilsyn med samtlige Sparekasser ikke bør stilles ringere end en Kontorchef. Den Virksomhed, der bliver ham overdragen, antages imidlertid at være af en saa afluttet og selvstændig Bestaffenhed, at det vil være bedst stemmende hermed at stille ham under Benævnelsen Sparekassensinspektør noget udenfor det almindelige ministerielle Bureaunkrati. Da det er ham, der praktisk vil have Byrden og Afgjørelsen af de omhandlede Sager, vil det ogsaa være hensigtsmæssigt, at han fremtræder med et mere personligt Ansvar end en almindelig Kontorchef. At det bør være ham magtpaaliggende at vinde den størst mulige Indsigt i Sparekassernes Stilling, ogsaa ved stedlige Undersøgelser, maa anses for selvfølgeligt, men ved at udtale dette som en almindelig Pligt har Udvalget tillige villet forebygge, at hans Besøg hos den enkelte Sparekasse skulde koste et særegent Skjær af Mistante over dennes Forhold.

I Henseende til Lovens Form giver Forslaget tilsyneladende Sparekasserne Valget mellem at